



fűgefa

A csíkszentkirályi Szent István király plébánia havilapja

„Ha valaki első akar lenni, legyen mindenki közül az utolsó és mindegyiknek a szolgája.” (Mk. 9, 35b)

Jézus tanít

Szeptember az iskolakezdéshónapja. Gyermkeink és unokáink folytatják vagy megkezdik iskolai tanulmányaikat. A tizenkét éves Jézussal kapcsolatban Lukács evangélista röviden megjegyzi, hogy „növekedett bölcsességben, korban és kedvességben Isten és az emberek előtt” (Lk 2,41). Az új tanév kezdetén egyéni és közös imádságainkban imádkozzunk azért, hogy gyermekeink is minden szempontból fejlődjenek és tökéletesedjenek mindnyájunk örömére.

Mint szülők és nagyszülők – az imádság mellett – tegyünk meg mindent azért, hogy a megváltó Jézus ismeretében és szeretetében is „növekedjenek”. Gondoljunk arra, hogy nemcsak a tanárok, óvónők és tanárnők, hanem Jézus is tanítani akarja őket. Egy alkalommal kifejezetten is azt mondta a gyermekeket tőle távol tartani akaró tanítványoknak: „Hagyjátok, hadd jöjjenek hozzám a gyermekek és ne tiltsátok meg nekik, mert ilyeneké az Isten országa” (Lk 19,16).

Megalapozottan állíthatjuk, hogy Jézus szeretete a gyerekeket és úgy tűnik, hogy ők is szívesen voltak Vele, aki tanította őket, elbeszélgetett velük; „rájuk téve kezét, megáldotta őket” (Mk 10,16).

Az evangéliumokból látjuk, hogy a megváltó Jézus nyilvános működése idején gyakran tanított. Mindenütt tanította az embereket, ahol találkozott velük: nemcsak a jeruzsálemi templomban és a zsinagógákban, hanem a tengerparton, a csónakban ülve, az otthonaikban, az utcákon és a tereken. A korabeli írástudókhoz hasonlóan Jézusnak is voltak tanítványai.



Ezek közül meghatározóak az apostolok, akiknek az oktatására és a nevelésére Jézus kiemelt figyelmet szentelt, mert azt akarta, hogy legalább ők értsék meg evangéliumának, az örömhírnek a lényegét. Tanítói tekintélyét kortársai elismerték, amikor a tanítókát megillető „Rabbi” (Mester) megszólítással fordultak hozzá.

Az emberek csodálkozva hallgatták szavait, mert „úgy tanított, mint akinek hatalma van és nem úgy, mint az írástudók” (Mt 7,28). Ezt látjuk Nikodémus szavaiból is, aki annak idején így kezdte Jézushoz intézett kérését: „Mester, tudjuk, hogy Istentől jött Tanító vagy” (Jn 3,2).

(folytatás a 4. oldalon)

6.

oldal

A pillanat ereje

7.

oldal

A kereszt hordoz minket

10.

oldal

Mi így éljük meg



Liturgikus útmutató

SZEPTEMBER

1

SZERDA

(Szent Egyed)

Kol 1,1-8; Zs 51; Lk 4,38-44

Az evangélium az egész világban gyümölcsöt terem

SZEPTEMBER

2

CSÜTÖRTÖK

Kol 1,9-14; Zs 97; Lk 5,1-11

Isten kiragadott minket a sötétség hatalmából

SZEPTEMBER

3

PÉNTEK

NAGY SZENT GERGELY

Kol 1,15-20; Zs 99; Lk 5,33-39

Krisztus előbb van mindennél, s minden benne áll fönn

SZEPTEMBER

4

SZOMBAT

(Szent Rozália, Szent Mózes)

Kol 1,21-23; Zs 53; Lk 6,1-5

Krisztus kiengesztelt bennünket, hogy szentté és szelplételenné tegyen

SZEPTEMBER

5

VASÁRNAP

ÉVKÖZI 23. VASÁRNAP (Kalkuttai Szent Teréz)

Iz 35,4-7a; Zs 145; Jak 2,1-5; Mk 7,31-37

Megnyílik majd a süketek füle, és ujjong a néma nyelve

SZEPTEMBER

6

HÉTFŐ

(Szent Zakariás)

Kol 1,24 - 2,3; Zs 61; Lk 6,6-11

Krisztus bennetek a megdicsőülés reménye

SZEPTEMBER

7

KEDD

SZENT KÖRÖSI MÁRK, PONGRÁCZ ISTVÁN ÉS GRODECZ MENYHÉRT (ünnep)

Bölcs 3,1-9; Zs 125; Mt 10,28-33

Reményük telve volt halhatatlansággal

SZEPTEMBER

8

SZERDA

SZÚZ MÁRIA SZÜLETÉSE(KISBOLDOG-ASSZONY) (ünnep) (Szent Adorján)

Mik 5,1-5a vagy Róm 8,28-30 Zs 12

Mt 1,1-16,18-23 / A legkisebb vagy, mégis belőled származik az, aki uralkodik

SZEPTEMBER

9

CSÜTÖRTÖK

(Szent I.Szergiusz, Kláver Szent Péter)

Kol 3,12-17; Zs 150; Lk 6,27-38

Szeressétek egymást, mert ez a tökéletesség köteleke

SZEPTEMBER

10

PÉNTEK

1Tim 1,1-2.12-14; Zs 15; Lk 6,39-42

Bár üldöző voltam, Isten mégis megkönyörült rajtam

SZEPTEMBER

11

SZOMBAT

1Tim 1,15-17; Zs 112; Lk 6,43-49

Krisztus Jézus azért jött a világra, hogy a bűnösöket üdvözítse

SZEPTEMBER

12

VASÁRNAP

ÉVKÖZI 24. VASÁRNAP (Szűz Mária Szent

Neve) Iz 50,5-9a; Zs 114; Jak 2,14-18;

Mk 8,27-35 / Nem hátráltam meg, hagytam, hogy verjék a hátamat

SZEPTEMBER

13

HÉTFŐ

ARANYSZÁJÚ(KRIZOSZTOMOSZ) SZENT**JÁNOS (Szent Tóbiás)** 1Tim 2,1-8; Zs 27;

Lk 7,1-10 / Krisztus Jézus váltságul adta magát mindenkiért

SZEPTEMBER

14

KEDD

A SZENT KERESZT FELMAGASZTALÁSA**(ünnep)** Szám 21,4-9 vagy Fil 2,6-11

Zs 77,1-38 Jn 3,13-17 / Aki föltekintett a rézkígyóra, életben maradt

SZEPTEMBER

15

SZERDA

A FÁJDALMAS SZÚZ

Zsid 5,7-9; Zs 30; Jn 19,25-27 vagy Lk 2,33-35

A szenvedésből tanulta meg az engedel-mességet

SZEPTEMBER

16

CSÜTÖRTÖK

SZENT KORNÉL ÉS SZENT CIPRIÁN

(Szent Edit) 1Tim 4,12-16; Zs 110; Lk 7,36-50

Ne hanyagold el a benned levő kegyelmi ajándékot

SZEPTEMBER

17

PÉNTEK

SZENT HILDEGÁRD (Bellarmin Szent Róbert)

1Tim 6,2c-12; Zs 48; Lk 8,1-3

Isten embere, törekedj igaz lelkiületre, hitre, szeretetre

SZEPTEMBER

18

SZOMBAT

(Szent Lambert, Copertinoi Szent József)

1Tim 6,13-16; Zs 99; Lk 8,4-15

Tartsd meg a parancsokat szeplötelenül, feddhetetlenül

SZEPTEMBER

19

VASÁRNAP

ÉVKÖZI 25. VASÁRNAP (Szent Januáriusz)

Bölcs 2,17-20; Zs 53; Jak 3,16 - 4,3;

Mk 9,30-37 / Ítéljük őt gyalázatos halálra

SZEPTEMBER

20

HÉTFŐ

KIM TAEON SZENT ANDRÁS ÉS KOREAI**VÉRTANÚTÁRSAI** Ezd 1,1-6; Zs 125;

Lk 8,16-18 / Mindnyájuk lelkét arra indította Isten, hogy építsék fel az Úr házat

SZEPTEMBER

21

KEDD

SZENT MÁTÉ APOSTOL (ünnep)

Ef 4,1-7.11-13; Zs 18A; Mt 9,9-13

Az Úr egyeseket apostolokká, evangélistákká tett

SZEPTEMBER

22

SZERDA

(Szent Mauríusz és vértanútársai, Szent

Emmerám) Ezd 9,5-9; Tób 13,2-8; Lk 9,1-6

Szolgák vagyunk, de Istenünk szolgásgunkban sem hagytott el bennünket

SZEPTEMBER

23

CSÜTÖRTÖK

PIETRELCINAI SZENT PIO (Szent Zakariás

és Erzsébet, Szent Linusz) Agg 1,1-8; Zs 149;

Lk 9,7-9 / Építétek föl a templomot, hogy kedvemet találjam benne



SZEPTEMBER

24

PÉNTEK

SZENT GELLÉRT (ünnepe) (Szent Bód, Beszteréd és Beneta) Bölcs 3,1-9; Zs 125; Mt 10,28-33 / Isten próbára tette, és magához méltónak találta őket

SZEPTEMBER

25

SZOMBAT

Zak 2,5-9a.14-15a; Jer 31,10-13; Lk 9,43b-45
Így szól az Úr: jövök már, és itt fogok lakni

SZEPTEMBER

26

VASÁRNAP

(Szent Kozma és Damján, Szent Nílus)
Szám 11,25-29; Zs 18B; Jak 5,1-6; Mk 9,38-43,45,47-48 / Bárcsak az Úr egész népe próféta volna

SZEPTEMBER

27

HÉTFŐ

PÁLI Szent VINCE
Zak 8,1-8; Zs 101; Lk 9,46-50
Kiszabadítom népemet napkelet földjéről és napnyugat földjéről

SZEPTEMBER

28

KEDD

(Szent Vencel, Ruiz Szent Lőrinc és vértanútársai, Szent Lióba)
Zak 8,20-23; Zs 86; Lk 9,51-56
Jertek, menjünk el, könyörögjünk az Úrhoz

SZEPTEMBER

29

SZERDA

SZENT MIHÁLY, GÁBOR ÉS RÁFAEL FŐANGYALOK (ünnepe) Dán 7,9-10,13-14 vagy Jel 12,7-12a Zs 137 Jn 1,47-51 / Örvendeztetek mennyek, és ti, akik benne laktok!

SZEPTEMBER

30

CSÜTÖRTÖK

SZENT JEROMOS
Neh 8,1-4a.5-6,7b-12; Zs 18,8-11; Lk 10,1-12
Ezdrás felnyitotta a könyvet az egész nép szeme láttára

Árpád-házi szentek és boldogok Skóciai Szent Margit

1047. június 10-én született Magyarországon. Apja Eduárd, aki az angol trónt bitorló Knud elől menekült Magyarországra, anyja Ágota, Szent István király leánya (más források szerint húga) volt.

Margit körülbelül tíz éves lehetett, amikor szüleivel és testvéreivel megérkeztek Angliába, de apja rövid időn belül meghalt, így Ágota és gyermekei Skóciába menekültek.

Az akkori skót uralkodó, III. Malcolm feleségül vette Margitot, házasságukból nyolc gyermek született.

A királyné a nép jótevője, szegények segítője és az egyház pártfogója volt, templomokat és kolostorokat építtetett, ő alapította a dunfermlinei apátságot.

Összehívta a skót egyház zsinatát, hogy megszabadítsa a skótokat a római egyház szokásaitól eltérő hagyományoktól.



Margit 1093. november 16.-án halt meg, néhány nappal azután, hogy férje és idősebb fia az angolok elleni csatában elesetek.

A nép azonnal szentként kezdte tisztelni, de szentté avatása csak 1261-ben volt.

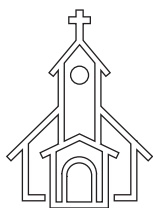
1669-ben Skócia védőszentjévé emelték, ünnepe pedig november 16.-án, halála napján van.

archiv.katolikus.hu/szentek/1116.html

<https://www.magyarokurir.hu/hirek/skociai-szent-margit>

hu.wikipedia.org/wiki/Sk%C3%B3ciai_Szent_Margit

Összeállította: Boros Bogárka



Ünnepeink

- Kisboldogasszony – Szűz Mária Születése
- A Szent Kereszt felmagasztalása
- Szent Mihály főangyal



Jézus tanít

(folytatás az első oldalról) Szavaiból mi is láthatjuk, hogy emberi tudásában megjelenik egy magasabb rendű ismeret, ami az isten fiúságából és az Atyával való sajátos kapcsolatából származik.

A tanító Jézus úgy áll előttünk a Bibliában, mint Mester, akinek vannak tanítványai. Ez a Mester azonban nem csupán tanító, a tanítványai pedig nem csupán olyan tanulók voltak, akik valamilyen oktatást kaptak, hanem Jézus követőivé váltak: élet és sorközösséget vállaltak vele. Tudatában voltak annak, hogy nemcsak Jézus tanítását, hanem az Ő példáját is követniük kell.

Az ókori egyházatyák szerint Krisztust csak olyan mértékben lehet megismerni, amilyen mértékben követjük példáját és részesedünk életében. Ez azt is jelenti, hogy szakítanunk kell a bűnnel és nem a „test szerint”, hanem a Lélek szerint kell élnünk.

Alexandriai Kelemen, a Pedagógosz című könyvében Krisztust úgy állítja elénk, mint a keresztények tanítóját. Művében főleg azt hangsúlyozza, hogy Jézus Krisztus olyan tanító, aki nemcsak eszményeket és követelményeket állít elénk, hanem a nekünk ajándékozott Szentlélek által, a Lélek kegyelmei által Ő maga tesz képessé bennünket arra, hogy Isten törvényei és az Ő tanítása szerint tudjunk élni.

Az iskolai év elején gondoljunk arra, hogy minden keresztény ember legfőbb tanítója Jézus Krisztus. Nyilvánvaló, hogy Ő nem matematikára, fizikára, angolra vagy németre, hanem elsősorban Isten ismeretére és szeretetére akar megtanítani bennünket.

Kedves gyerekek!

Itt az ősz, a vakációnak vége! Biztosan vártad már, hogy újból együtt légy barátaiddal, osztálytársaiddal és elkezdődjön a munka, a tanulás az izgalmas kalandokban vagy lustálkodásban eltöltött vakáció után.

Biztos vagyok benne, hogy alig várjátok

nyári élményeitek megosztását barátaitokkal, nevelőitekkal.

Minden tanév a magvetés ideje, a jól megművelt föld bőségesebb termést hoz, mint az elhanyagolt ugar.

Lelkünk és testünk is csak munka által nemesedik és így pallérozódik az értelem is. Ebben segít az előttünk álló tanév, hogy korban és bölcsességben is növekedjünk. A kiművelt fő, a megművelt lélek nemcsak tulajdonosát dicseri, de környezetének is nagy ajándék.

Nagy bajban lenne az a sportoló, aki csak a versenyek előtt kezdene edzeni. Inkább az jellemző, hogy kis kortól rendszeres edzéssel készül a megmérettetésre. Nekünk is így kellene tenni a tanulás, az imádság, a templomba járás és minden kötelezettségünk terén.

Mint keresztények Isten Országának polgárai vagyunk. Számunkra minden vasárnap az Úr napja. Vasárnap arra is emlékezünk, hogy keresztségünk óta a Mennyei Atya gyermekei és egymás testvérei vagyunk. Minden vasárnap Húsvét, amikor Jézus áldozatára emlékezünk, begyógyulnak sebeink, felszáradnak könnyeink és szeretetéből újjászületünk.

Az iskolaév kezdetén tégy nagy elhatározást. Lelkiismeretesen ne csak testeddel, de lelkeddel is törődj, tanulmányozd a Szentírást, légy buzgó keresztény! Segíts barátaidnak, hogy megismerjék Jézust, légy te apostol, aki elviszi őt Jézushoz. Nemcsak önmagunkért, képességeinkért, de másokért is felelősek vagyunk.

Egy napon a Mennyei Atya előtt mindannyian vizsgáznunk fogunk, számot adunk életünkéről. Nem mindegy, hogy jól vagy rosszul kamatoztatjuk képességeinket és hogyan használjuk fel az előttünk álló tanévet.

Told a sziklát.

Éjszaka volt. Az ember a kunyhójában aludt, mikor hirtelen fény töltötte be a szobát és megjelent Isten. Az Úr azt mondta neki, hogy



el kell végeznie egy feladatot és odavezette egy hatalmas sziklához, ami a kunyhóval szemközt volt.

Az Úr elmagyarázta az embernek, hogy a hatalmas sziklát teljes erejéből kell tolnia. Így hát az ember ezt tette nap mint nap. Több éven keresztül reggeltől estig küszködött a kővel, nekifeszült a hátával, a vállával a nagy szikla hideg felszínének és teljes erejéből nyomta. Minden este kimerülve és fájó tagokkal tért vissza a kunyhójába. Úgy érezte, hogy az egész napja hiábavaló volt. Ahogy az ember elbizonytalanodott, a Sátán elhatározta, hogy színre lép és gondolatot ültet el az ember agyában, hogy „hosszú ideje napról napra kínlódsz azzal a sziklával és az mégsem mozdult meg.” Sikertörténet azt a benyomást keltenie benne, hogy a feladat lehetetlen és felsült vele. Ez a gondolat teljesen elbizonytalanította és elcsüggesztette őt.

– Miért töröd magad ezért? – kérdezte a Sátán. – Felesleges annyi időt rászánnod. Csak éppen, hogy told egy kicsit, az is elég lesz.

Ez volt az, amit az elcsüggedt ember is tervezett, de elhatározta, hogy előtte imádságban az Úr elé viszi ezeket a zaklatott gondolatokat.

– Uram – mondta –, hosszú ideje fáradozom és keményen szolgállok téged, minden erőmet latba vetve, ahogyan kérted. De még mostanra sem sikerült elérnem, hogy a kő akár csak egy fél millimétert is mozduljon. Mit csinállok rosszul? Miért nem tudom teljesíteni a feladatot?

Az Úr könyörületesen válaszolt:

– Barátom, én arra kértelek, hogy szolgálj engem, amit te elfogadtál. Azt mondtam, az

a feladatod, hogy nyomd azt a követ teljes erődből, amit meg is cselekedtél. Én egyszer sem mondtam neked, hogy azt el kell tolnod. Neked csak annyi volt a dolgod, hogy nyomd a sziklát. Most pedig hozzám jössz, mert úgy gondolod, hogy feleslegesen vesztegetted az idődet és az erődet. De ez igazán így van? Nézz csak magadra! A karod erős és izmos, a hátad kigyúrt és barna, a kezeden bőrkeményedés van az állandó erőlködéstől, a lábad masszív és kemény lett. Az ellenállás megerősített és most sokkal többre vagy képes, mint eddig. Igaz, hogy nem mozdítottad meg a követ, de én csak azt kértem, hogy engedelmessédj és nyomd azt teljes erődből, hogy gyakorold a hitedet és bízz az én bölcsességemben. Ezt te meg is tetted. Most akkor, barátom, elmozdítom a követ.

Látásból eredménytelennek látszik az, amit teszünk, de a kitartásunk és igyekezetünk mindenképp a javunkat szolgálja. A történetből is kiderül, hogy ez az ember megizmosodott, megerősödött, az állóképessége megnövekedett. Ezek a változások előkészítették egy még komolyabb feladatra. Gondoljunk csak Mózesre a Bibliából. Negyven évig pásztortorlta a juhokat, mielőtt Isten rábízta az Egyiptomban raboskodó izraeliták felszabadítását és vezetését a sivatagi vándorlásuk idején.

Bízz Istenben, nem hagy magadra és ha őt szolgálod, akkor megerősödsz és áldott lesz az életed.

Marci pap



Keresztség

Szeretettel köszöntjük egyház-
községünk új tagjait:

Demeter Léna
Rácz Benjamin
Lestyán Gréta
Füzi Oliver
András Zselyke



Elhunytjaink

Az Örök Világosság fényeskedjék
nekik, nyugodjanak békében!

Dónát István
Tánczos Bence
Sinka Margit



A pillanat ereje

Sokszor történik meg a mai emberrel, hogy nem veszi észre azt a pillanatot, amiben épp ő ott jelen van, talán utólag elgondolkozik vagy épp csak vissza emlékszik az adott olykor sorsdöntő pillanatra, ám az esetek többségében ez nem így van. Nem vesszük magunk körül észre azt, hogy egy adott helyzet mennyi mindent adhat a számunkra, mennyi mindent taníthat, ugyanakkor azt se, hogy mennyire nem mi irányítjuk az életünket.

Az egykori emberek jelentést kerestek mindenben, tudták, hogy ha ezen a napon ilyen idő van, akkor az elkövetkezőkben majd milyen lesz. Az ő társadalmuk inkább megfigyelt mindent és utána beszélt, megfontoltabbak voltak és ami a legkülönbözőbb, hogy sokkal de sokkal nagyobb hittel rendelkeztek, mint a mai ember. Az ő mentalitásuk az volt, hogy mindent elfogadjanak amit a Fennvaló rájuk mér, a mai napunk embere pedig mindig azt keresi, tisztelet a kivételnek, hogy kibújjon a felelősség terhe alól. Kevés olyan ember van manapság, aki kiállna a véleménye mellett, ha mindenki más szembefordul vele, elég labilisak lettünk és irányíthatóak. Inkább hiszünk a híreknek, reklámoknak, mert azokat látjuk és általában el is szörnnyedünk rajtuk. Lassan egyre inkább megfakul a képzelőerőnk, mert nem tudunk hinni Istenben, ha nem látjuk, ám ő nem fogja sztárként mutogatni magát...

Istent soha sem ott fogjuk megtalálni, ahol a buli van, a zaj vagy a hangoskodás, Őt igazán a csendben lehet meghallani. Abban a beszédes csendben, ami akkor vesz körül minket, amikor a saját gondolatainkkal magunkra maradunk és elkezdünk kicsit befelé, önmagunkra tekinteni és figyelni arra, hogy észre tudjuk-e venni az Ő meghitt jeleit. Ha készek vagyunk szembenézni saját magunkkal, az Ő jelenlétét is észrevehetjük magunkon, vagy azt hogyan is van jelen az életünkben.

Van egy utunk, de legtöbbször nem vesszük észre azt, hogy ezt az utat nem mi magunk irányítjuk, hanem valaki már jóval előttünk megtervezte. Minden okkal történik az életünkben és minden történésnek van egy célja is.

Ha nyitott szemmel figyelünk megláthatjuk ezeknek a kisebb-nagyobb eseményeknek a jelentőségét, ámbár nem mindig szabad keresni a miérteket sem. A változás minden ember életében időszerű és mondhatni elkerülhetetlen esemény. Van amikor váratlan és fel sem lehet készülni rá, van amikor tudjuk, hogy változni fog az életünk mégsem akarjuk elfogadni azt és van olyan is amikor már türelmetlenül várjuk, hogy minden megváltozzon. A változást sokszor nehéz elfogadni, ha valami rossz is vesz körül, de megszoktuk, nehezen akarjuk elengedni, pedig bármilyenféle változásról legyen szó, az mindig új lehetőségeket fog feltárni élénk. Javarészt előbb vagy utóbb, mivel úgy is bekövetkezik a változás, jobb szerintem előbb meglátni a lehetőséget, mivel olyankor hamarabb fejlődhet az ember és válhat akár jobb emberré vagy többé lelkiekben.

Amikor saját magunkon vagy helyzetünkön akarunk önként változtatni, az sem könnyű eset, mert addig semmiképp nem járhatunk sikerrel, amíg nem fogadjuk el a helyzetet vagy önmagunkat. El kell fogadni azt, hogy vannak hiányosságaink, amelyek nem épp rossz dolgok, mivel így vagyunk azok, akik. Ha ezeket el tudjuk fogadni legyőztük a saját magunk és másokkal folytatott harcaink, mert nem fogunk másokat sem hibáztatni, hanem megérteni próbáljuk őket és elfogadni. Így talán majd egyszer a magunk tökéletlenségében lehetünk akár tökéletesek is más emberek és önmagunk számára.

Vitos Beáta



A kereszt hordoz minket

Pilinszky János író, költő gondolatai

Az ember itt a földön nem is annyira lépésről lépésre vándorol, mint inkább keresztről keresztire száll. Más geometriai formáját tekintve is a kereszt: találkozás és ellentét, tiszta ellentmondás. Tragikum és reménység egyszerre. A teljes elhagyatottságnak és kiszolgáltatottságnak ama metszőpontja, ahol a lélek egyedül képes önmagát végül is egészében és véglegesen Isten kezére adni.

Az első kereszt a gyerekkor keresztje. Félelemből és bizalomból ácsolták. Mérete nem nagyobb egy kitárt karú gyermeknél. De épp ettől kereszt: testünkre és lelkünkre szabott ellentmondás. Lényege szerint se nagyobb, se kisebb a későbbiekénél. Emberszabású és embertelen. A „boldog gyermekkor” pusztá önámítás. Gyermeknek lenni éppoly nehéz, mint aggastyánnak. Ahogy a gyerekkor boldogsága se más, mint az öregkoré. A kereszt tragikus metszőpontja ugyanis legfőbb vigaszunk, reménységünk helye is: derű és tragikum egy helyről fakad, bár lát-szatra kizárják egymást. Ezt minden nagy vallás és kultúra tudta. De legszebben Jézus „fogalmazta meg”: „Boldogok, akik sírnak”. És van mélyebb sírás a gyermeksírásnál?

A második kereszt a kamaszkoré. Egyik ágának fölismerés, másik ágának tévelygés a nevé. Elég Rimbaud zseniális illuminációira és abszintos talajvesztésére gondolnunk. Egy kissé, vagy talán nem is kissé, minden kamasz „kölyök Shakespeare”. Komoly kereszt a kamaszkor keresztje. Szálkáirol elég meggyőződünk a Tékozló Fiú könnyeiből. Ez a fiú bűnösségében a leghitelesebb szimbóluma Isten Fiának, ahogy az elveszett bárány Isten Bárányának. Hogyan lehetséges ez? Talán mivel a szimbólumok „anyanyelve” is az ellentétek találkozója, akár a kereszt két ága. S hogy ez a találkozás lehetséges, mi több, az egyetlen és legfőbb találkahelye a szétfeszülő mindenségnek, arra csak egy magyarázat van. Az, hogy túl mindenben, már itt a földön egyek vagyunk az Atyában.

A harmadik kereszt a felnőttkor keresztje. Minden kereszt közül talán a legmeredekebb.

Széthúzó találkozó két ága. Most kell beleilleszkednünk a világba, s ugyanakkor megtanulnunk lemondani róla. Ennek a keresztnek a metszőpontja – ahová fejünk illeszkedik, fejünket illesztették – talán legjobban példázza az evangéliumi paradoxont: „Aki meg akarja nyerni életét, veszítse el azt...” Most kell a legvilágosabban tudnunk, hogy ház és kocsi nem lehet otthonunk. Minden és mindenki erre szorít. Most kell Jézusra gondolnunk, most Van Goghra, most Schubertre. Most kell leginkább ellenállnunk a föld vonzásának, a szeretet és igazság vér szerinti értelmezésének. Ahogy azt Jézus vallotta: aki az igazságban egy velem, az az én testvérem, az az én rokonom, az az én anyám... Kemény szavak a világ szemében. De a kereszt? Ott e beszéd a szelídség Istenének legszerelmetesebb vigasza. Az egyedül lehetséges haza jó híre.

Az utolsó kereszt az öregkoré. A legsúlyosabb és legkönnyebb kereszt, mivel az utolsó. Ezért egyszerre a legirrealisabb és legreálisabb. Olajfák kertje, agónia a neve. Három fajtáját ismerjük. Az egyik Jézusé. A második a jobb, a harmadik a bal latoré. Nekünk, esendő embereknek, ha utolsó „keresztünkről” beszélünk, gondolkodunk: épp elegendő a jobb lator keresztjét „választanunk”. Hogy ez mit jelent? Először is: hogy szívünket és szemünket a középső keresztire függesztjük, önbizalmunkat bizalomra, igazunkat igazságra, féltékenységgel vegyes „szeretetünket” szeretetre, ítéleteinket bűnbánatra és beismerésre cseréljük fel. „A többi néma csend” – vallotta Hamlet. És a jobb lator: „A többi kegyelem. A többi tiszta csend...” A többi: a kereszt, minden ellentmondás fölülmúlása, végleges elnémulása. Végre és végül a béke – mindennel és mindenkivel.



És a bal lator keresztje? Bízunk benne, hogy az Atya, mindannyiunk Irgalmas Istene, ezt a végső pillanatig fönntartott, kifeszített ellentmondást, békétlenséget és meghasonlást, ezt a fanatikus megosztottságot is ellenállhatatlan kegyelmébe fogadta, mindennel és mindenkiel egyesítette az ő isteni békéjében és nem engedte át a mindent és mindenkit

kirekesztő semminek. Hinnünk kell, hogy Isten egyenesen elvárja tőlünk, hogy egyetlen bal latorról se feledkezzünk el. Erre Jézus a példánk. Igaz, barátságába fogadta a jobb latorhoz, de egyetlen ítélező szava se volt a bal latorhoz. Kihűlő és elnémuló ajka egyetlen nagy imádság volt – valamennyiünkért.

Kedves gyerekek!

A gyerekvrat ismért tanulságos mesével és szórakoztató játékokkal vár benneteket. Fogadjátok szeretettel.

Bruno Ferrero: A mérleg

A jó módú gazda és a szegény ember üzletet kötött. A gazda minden héten ad két kiló túrót a szegény embernek, aki pedig viszonzásul két kiló összegyűjtött mézet ad.

Ment az üzlet rendben jó ideig, amíg egyszer csak a gazda arra gondolt, hogy bizony nem minden ember tisztességes és meg kellene mérni, amit kap. Úgyhogy mikor legközelebb vitte a túrót és néhány perc múlva megkapta a mézet, azt hazavitte és a pontos mérlegén megmérte - hát csak másfél kiló volt!

Felháborodva ment a szegény emberhez és indulatosan a szemére vetette, hogy becsapta őt.

A szegény ember lehajtotta fejét és így szólt: - Nagyon sajnálom, hogy így történt, de én nagyon szegény ember vagyok. Egy kétszerpenyős mérleget még tudtam szerezni, de súlyokra már nem volt pénzem. Így hát amikor megkaptam tőled a túrót és kivittem a kamrába, rátettem a mérleg serpenyőjére és a másik serpenyőbe kimértem az azonos súlyú mézet. Pontosan annyi mézet adtam, mint amennyi túrót kaptam.

A gazda ropant módon elszégyellte magát és hazament.

Tanulság: bizony a hétköznapi életünkben is lehet így, ugyanazt a viselkedést, viszonyulást kaphatjuk vissza embertársainktól, ahogyan mi viselkedünk velük, ahogyan mi viszonyulunk hozzájuk, ők is ugyanúgy fognak

velünk viselkedni, ugyanúgy fognak viszonyulni hozzánk.

 <https://bacsipisti.eoldal.hu/cikkek/tanulsagos-tortenetek-versek/bruno-ferrero--a-merleg.html>

Jézus azt mondta: „...Engedjétek hozzám jönni a kisgyermekeket és ne akadályozzátok őket, mert ilyenek az Isten országa.” (Lk 18:16)

Egy gyermek üzenete szüleikhez

- Ne vegyél nekem dolgokat, amelyekre Te hiába vágytál! Ne érezz bűntudatot, ha nem tudsz megadni nekem mindent, amire fáj a fogam. Néha csak azért kérek valamit, hogy láthassam, hol a határ.

- Add nekem az idődet! Kérdezd meg, mi történt az iskolában! Beszéljess velem arról, hogy mit gondolok!

- Érdeklődj afelől, hogyan oldom meg feladataimat!

- Taníts engem a jóra! Mondd el, mi a rossz! Vitassuk meg terveinket! Bátoríts választásaimban!

- Dicsérj, ha megérdemlem! Terelj jó útra, ha tévedtem!

Higgy nekem, bízz bennem!

Irányításoddal jó utat fogok választani.

- Szeress és hagyd, hogy szeresselek!

- Szeress akkor is, ha rossz vagyok! Mutasd ki szeretetedet még abban az esetben is, ha nem tetszik neked a viselkedésem! Bocsáss meg nekem! Fejezd ki megértésedet tévedésemtől!



• Add értésemre, hogy mindig van esély az új-rakezdésre! Engedd meg, hogy tetteimért én vállaljam a felelősséget! Javíts ki, mondd el, ha tévedtem, de sose tedd ezt mások előtt!

• Kérlek, sose hasonlíts másokhoz, különösen ne a testvéreimhez!

• Büntess meg, ha rosszat teszek! Ismerd el, ha jól cselekszem!

Ne parancsolj nekem, kérj tőlem! Ez összetartozásunk érzését jelenti számomra. Ha megkérsz valamire, boldogan megteszem. Bánj velem úgy, mint a legjobb barátoddal!

Figyelj rám, ha szeretnék megbeszélni veled valamit! Még csak gyerek vagyok, de nekem is vannak gondjaim, aggodalmaim. Tiszteled bánatomat, fájdalmamat!

• Mondd sokszor, hogy szeretsz engem!

• Erősíts meg abban a tudatban, hogy különleges vagyok és mindig szeretni fogsz, bármi történjen is!

• Mindenekelőtt tanítsatok a szeretetre, a hitre, az emberek tiszteletére!

Segítsétek a gyermekeket!

A betűrejtvényben megtaláljátok Jézus biztató szavait, amelyek reménységet és biztatást nyújtanak úgy a gyermekek, mint a szülők számára.

☪	↑	♂	♂	♂♦	♂	♂	↑	♂	♂	♂	♂	♂	♂
A	Á	B	C	CS	D	E	É	F	G	GY	H	I	
↖	er	&	●	●	○	■	■	□	↔	↗	♂	♂	♂
Í	J	K	L	LY	M	N	NY	O	Ó	Ö	Ő	P	
□	♦	♂	♦	♦	♂	♂	✓	✕	♂	♂	♂		
R	S	SZ	T	TY	U	Ú	Ü	Ű	V	Z	ZS		

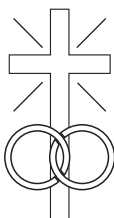
♂	■	♂	♂	♂	er	↑	♦	♂	&
---	---	---	---	---	----	---	---	---	---

♂	□	♂	♂	↑	○		er	↗	■	■	♂		☪
---	---	---	---	---	---	--	----	---	---	---	---	--	---

&	♂	♦	♂	♂	□	○	♂	&	♂	&	♂	♦	!
---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---

Ezen gondolatokkal kívánunk minden óvodába, iskolába induló gyermeknek, óvó néninek, tanító néninek, tanárnak egészséget és egy reményteli, sikerekben gazdag tanévet.

Gábor Enikő és Vitos Kinga
Óvodapedagógusok



Házasságkötés

Szeretettel köszöntjük egyházközségünk új családjait:

Máté Imre és Csizsér Kinga
Orbán Norbert és Fábíán Helga Henrietta
András Oszkár Barna és Udvari Renáta



Mi így éljük meg

Nyárvégi leltár: emberek, beszélgetések, pillanatok, találkozások, mosolyok, feltöltődés. A lelkem megnyugodott.

Ahol a lélek megnyugszik

Vajon mond-e nekünk az valamit, hogy CSIT vagy Nézőpont? Röviden: nyári táborok keresztény fiataloknak. Bővebben pár sorban csak a saját tapasztalataimat írnám le ezekről a rendezvényekről, viszont ha valaki még kíváncsi, utána olvashat a www.fif.ma oldalon.

Mire jó egy keresztény vagy ifjúsági tábor? Lehetőség. Lehetőség, hogy megismerjem magam, lehetőség, hogy megismerjek más embereket, lehetőség, hogy feszegetsem a határait, kipróbáljak új dolgokat, egyáltalán megnyíljak az emberek felé egy kicsit.

Hogyha egyetlen szóval kellene jellemeznem a hangulatot, azt a szót választanám, hogy „nyitottság”. Sehol nem találkoztam még ennyire nyitott emberekkel. Mindenki megtalálhatja a saját igényeinek megfelelő programokat is: lehetősége van elcsendesedésre, arra hogy helyre tegye (vagy éppen elkezdje) az istenkapcsolatát. De lehetősége van komoly, mély beszélgetésekre is, tulajdonképpen minden sarkon beleszalad az ember egy társalgásba. Csak nyitottnak kell lennie rá, ugye.

Megtanulhatunk olyasmiket, amiktől a mindennapi élet is színesebb és szebb tud lenni. Megtanulhatjuk, hogyan álljunk szóba emberekkel, amit aztán otthon egy egész éven keresztül gyakorolhatunk: álljunk szóba a szomszédal, kérdezzük meg mit csinál, hogyan folyik az élete? Néha egy egyszerű hogy vagy is elég ahhoz, hogy valakinek feldobjuk a napját vagy, hogy valaki feldobja a napunkat. Rengeteg-féle emberrel lehet találkozni, megismerhetünk életutakat, megoszthatunk tapasztalatokat. Sokszor van, hogy egy szó, egy mondat, egy idézet, egy dal megfog és tud rajtunk változtatni, ha megérik bennünk.

Az a tapasztalatom, hogy a lelki programokon és beszélgetéseken keresztül sok minden a helyére kerül bennünk, illetve mi magunk is a helyünkre kerülünk.

Hogyha a helyeden vagy, a lelked megnyugszik. Ahogy egy tanításban egy kedves ismerősöm mondta: ha a lelked jól van, akkor ragyogsz. Hogyha a lelked rendben van, akkor az sugárzik kifele is.

Nem kell félni: nem fog senki csúnyán nézni, ha nem vagyunk olyanok, mint a többiek. Akkor sem, ha más már sokszor volt mi pedig először. Nem kell, hogy utánozzuk egymást. Engem is meglepett az elején, hogy néhány ember mennyire intenzíven éli meg a vallását például. Sokáig úgy gondoltam, hogy „Nekem ez így nem megy, biztosan valamit rosszul csinállok, én nem vagyok idevaló”. De idővel rájöttem, hogy nem rosszul, csak másképp. És ez nem baj, sőt! Én is kellek ide, te is kellesz ide: olyan, mint egy fal, mindenik téglá kell az egészhez. Lehet, hogy valahol valaki éppen úgy néz rám, mint ahogy én másokra és azt gondolja: „Húha, ezt én így szeretném megélni”. Egy közösség éppen a különbözőségektől lesz gazdag. Itt közösség van, a közösségnek pedig megtartó és formáló ereje van. Valahol el kell kezdeni.

„People say to me, “Oh, you gotta be crazy!
How can you dream in times like these?”

...

If changes are to come there are things that must be done

And a dream is somewhere to begin”

(Sara Thomsen)

Az emberek azt mondják „Te biztosan bolond vagy!

Hogyan tudsz álmodozni ezekben az időkben?”

...

Ha változások kellene, cselekvések szükségese

És az álmaiddal elkezdheted

Gergely Anna



Varga László

Megtört kenyér, megtört ember

Elérkezett a bizalom új korszaka

Mindennap tanúságot tehetek arról, hogy Isten országa elérkezett és a békéről, amely annak a szeretetéből fakad, aki áldozattá lett értem. Bárhol élek, bármít teszek, Isten országa itt van közöttünk. Az Eucharisztia mint hálasorozat és a szentmise tettekre váltása – a legfontosabb teendőink. És ugyanilyen fontos annak tudatosítása is, hogy a megtestesülésben Jézus mérhetetlen nagy áldozatot hozott. Nem diadalmas hadvezérként jött a világba, hanem tehetetlen, mindenkinek kiszolgáltatott kicsiny gyermekként. Gondozni kellett, óvni, etetni, szoptatni, tisztába tenni, mint minden újszülöttet. Ezzel a bizalom új korszaka érkezett el hozzánk. Isten jelen van köztünk egy csecsemőben és rábízta magát az emberekre. Ez végtelen nagy bizalom a részéről, még akkor is, ha Mária és József szentek voltak. Jézus kiszolgáltatatta magát egy olyan történelmi helyzetben, amelyben nem volt közbiztonság, szociális háló. Hiszen a Pax Romana csak a rómaiakra volt érvényes, a leigázott népekre nem.

Mire tanít az Eucharisztia?

Az Eucharisztia is éppen olyan sebezhető, mint egy pici gyermek. Amikor megtestesül, nem csupán a bizalmát mutatja meg, hanem a szegénységét is. Az újszülött gyermek teljesen szegény, kiszolgáltatott és sebezhető. Ugyanez igaz a felnőtt Jézusra is. Amikor elfogják, majd keresztre feszítik, a tanítványok, ezek az erős férfiak mind elszaladnak, nem bírják ki a látványt. Elgondolkodtató ugyanakkor, hogy Mária mindvégig ott marad a keresztfá tövében és nemcsak azért, mert ő Jézus édesanyja, hanem mert különlegesen mély szeretetkötelék fűzi össze őt és a fiát. Mária – Péterrel és a többi apostollal ellentétben – nem az ünnepeket találkoztott, aki csodákat tesz, akinek a szavára tömegek hallgatnak, aki lecsendesíti a vihart, hallal tölti meg a hálót, betegeket gyógyít és halottakat támaszt fel. Egy ilyen Krisztust megéri követni, kivételes lehetőség,

diszciplína, ha beválaszt a csapatába. Az apostolokat ezért is éri sokként a megalázott, megostorozott Krisztus látványa. Ők nem ezt a Jézust ismerték és követték, elhagyva érte mindenkit és mindent. Mária viszont látta Jézust a születésekor, a szeretetnek és a bizalomnak kiszolgáltatott védtelen csecsemőt is. Ezért nem fut el, ahogyan a tanítványok. Gyönyörű ez a Mária és Jézus közötti kapcsolat. Ha meg akarom élni az Eucharisziát, magamra kell vennem mindazt, amit Jézus magára vett azáltal, hogy emberré lett. Az Eucharisztia arra tanít bennünket, hogy a világba érkező Jézus gyenge volt, kicsiny és sebezhető. Az ostyának éppúgy nincs semmije, csak a pusztasága létezése, mint a gyermeknek. Ez a semmi persze ugyanakkor a legtöbb, hiszen maga Krisztus van jelen az ostyában. Az életünk alapkérdése, hogy merünk-e pusztán lenni, hogy aztán tudjunk tenni? Merjük-e követni Krisztust a sebezhetőségben, aminek távlata a keresztség? Az ostya erre tanít bennünket. Azt csináljuk vele, amit akarok, ha megalázom, nem fogja megvédeni magát. Ha van bátorságunk a kicsinnyé váláshoz, a sebezhetőséghez, a magunkra maradottsághoz, akkor megszabadulunk a világ igájától, amely arra buzdít, hogy erősek legyünk, gazdagok és hatalmasak. Ebből pedig olyan kényszerek következnek, amelyek az egész életünket megnyomorítják, tönkreteszik. Egyetlen kiút van ebből, ha az Eucharisziában élő Krisztust imádjuk, ha benne élünk, ahogyan ő él bennünk.

Az átváltoztatás titka

Minden ember élete egy szentmise és benne mindenkinek a lelke egy ostya, amelyik átváltoztatásra vár. Miért nem változtak meg a családjaink? Miért nem változott meg jobban a környezetünk? Miért így néz ki ma Európa és Magyarország? Mert mi, katolikusok sem akarunk „átváltott ostya” lenni Jézus kezében. Nem fogadtuk el az életszentiségre szóló meghívást, hanem megelégedtünk



a közepszerű kereszténységgel. „Nekünk ennyi is elég” – nyugtatjuk meg a lelkiismeretünket. Valóban jó dolog szentmisére járni, jó dolog elvégezni az imáinkat, szentségekhez járulni, Bibliát olvasni. Csak a lényegest veszítettük szem elől. Nem engedjük meg Istennek, hogy velünk is ugyanazt tegye, amit ott az utolsó vacsorán a kenyérrel: „Jézus kenyeret vett a kezébe, megáldotta, megtörte és ezekkel a szavakkal adta tanítványainak: »Vegyétek, egyétek, ez az én testem!«” (Mt 26,26) és szeretet-eledelként kiosztotta. Nem akarunk átváltoztatott kenyér, ostya lenni. „Ti Krisztus teste vagytok, s egyenként tagjai” (1Kor 12,27) – Szent Pál ezt rólunk írja. A II. Vatikáni Zsinat szerint „az egyház Krisztus misztikus teste” (Lumen Gentium 7). Ez a test átváltoztatásra vár. „A kenyér tudja, a bor megérti” Jézus szavait és átváltozik minden szentmisén, mi pedig nem értjük és nem akarunk átváltozni. Pedig csak a szeretetben végsőig elmenő, átváltoztatott életű emberek lesznek az „irgalom edényei” és tudják megváltatni környezetüket, senki más. Az átváltoztatás a megtérésünkkel kezdődik, amikor eldöntjük, hogy követni akarjuk Krisztust és szeretnénk teljesíteni az Atya akaratát. Az imádságaink kilencven százaléka pont az elenkezőjéről szól. Bár mondjuk, hogy legyen meg a te akaratod, jöjjön el a te országod, szenteltessék meg a te neved, mégis a saját dicsőségünket keressük, a mi akaratunkat szeretnénk Isten segítségével megvalósítani és a saját kis „országocskákat”, egzisztenciánkat építtetjük a kegyelem segítségével. Nem azt akarom mondani, hogy mindez nem jó. Azt szeretném mondani, hogy van sokkal jobb is a kulturális vallásosságnál és a szokás-kereszténységnél. Kétezer éve elérkezett az Isten országa, a szeretet uralma és várja, hogy eseményé válhasson, megtörténhessen a mi életünkben is. Jézus életében a megtöretés fordulópont volt.



Miután kimondta a kenyérre, hogy ez az én testem, a kenyérben megtörte saját testét. Így vált kiosztható szeretet-eledellé tanítványai számára. Ostyáni életünk szeretetben való kiosztásának is titka a megtöretés, amittől mindannyian félünk. Úgy szeretnénk keresztények lenni, hogy egy dolog mindenképpen kerüljön el bennünket: a kereszt, a megtöretés és a szenvedés. Szeretjük azt a Jézust, aki csodákat tesz, szép beszédeket mond, de nem követjük a szenvedésben és a kereszthordozásban. Pedig életutunkon a megtöretés, a Golgota és a kereszt is ugyanolyan fontos, mint a „béke és öröm a Szentlélekben”. Nagypénteken mi, katolikusok imádjuk a keresztre feszítettet és hódolunk előtte, viszont egyikünk sem kívánja magára venni a Krisztus követésével együtt járó keresztet és annak következményeit. Ebben is magára hagyjuk Jézust. Megrendült lélekkel végezzük a kereszti ájtatosságot és nagyon reméljük, hogy velünk nem fog ez megtörténni. „Ha szeretjük, akkor nekünk nem kell szenvedni, keresztre menni, vállalni akár a vértanúságot is!” Nagyon bízunk abban, hogy valóságoskorlataink jutalmaként minden rendben lesz, beleértve az egészségünket, pénztárcánkat, családi kapcsolatainkat és ambícióink teljesülését is.

☞ tar.eucharisztikuskongresszus.com/Elokeszuleti%20fuzet/jojetek_hozzam_mindnyajan.pdf

Összeállította: Nagy Kercsó Katalin



Impresszum

Kiadja a Csíkszentkirályi Szent István Király Római Katolikus Plébánia.

Cím: 537265 Csíkszentkirály 602. szám, Hargita megye, Románia.

Felelős kiadó: Papp Márton plébános, tel.: 0742 658 865. Korrektúra: Russu-Bors Tibor.

Lapterv, nyomdai munkálatok: United Graphic Arts Kft. - Csíkszentkirály, tel.: 0745 092 163.

Megjelent 400 példányban.